

La nit del pànic

Cada any, quan teníem a tocar la tardor i els dies es feien més curts, la melangia s'apoderava de la gent del poble. Semblava que tothom se submergís durant el dia en un sentiment de tristesa indefinida i en una fòbia angoixosa i obsessiva quan la penombra arrossegava l'arribada del vespre. Llavors la foscor ho embolcallava tot i a les parets d'algunes cases començaven a aparèixer unes ombres de figures esperpèntiques i aterridores, que s'esfumaven passats uns segons. Tot i ser petit, confesso que, en aquella època, un calfred em recorria el rosari de l'esquena si la mare o el pare m'encarregaven anar al cobert del costat de casa per agafar llenya o qualsevol altre estri que es necessités en aquell moment. Mirava de fer-me fonedís als ulls de tothom per esquivar qualsevol encàrrec que s'hagués de fer fora de la protecció de les parets dels mas.

Pels carrerons del poble, pels senders pedregosos que pujaven fins al castell i per les drecceres que portaven fins a les granges, només s'hi podia veure els veïns que vivien tot l'any a l'indret. Feien via de pressa, no s'entretenien amb res ni per res. La llum dels fanals de la xarxa d'il·luminació pública que havia muntat l'Ajuntament, resultava escassa i insuficient per poder transitar amunt i avall tranquil·lament. Sempre anaves amb l'ai al cor per la temença de veure només a mitges la silueta de qui tenies caminant davant o no poder identificar amb qui et creuaves pel camí.

Els turistes, que literalment havien ocupat el poble durant l'estiu amb les seves indumentàries estrafolàries, havien acabat la seva estada sense haver trobat el que buscaven. No els havia servit de res el comportament agosarat que gastava la majoria, preguntant i preguntant descaradament pel fenomen que, de tant en tant, succeïa en el poble. Els vilatans defugien, quasi de males maneres, de respondre als seus interrogatoris escabrosos. Marxaven decebuts per no haver experimentat la sensació de pànic extrem que moltes companyies de viatges garantien a qui contractés un sojorn de mínim quatre dies a l'únic hostel de la vila, el de la plaça major. A la publicitat per captar clients, no es feia ressò que el fenomen que cercaven només passava quan feia fred i les llars de foc anaven a tot drap. Era aleshores quan el fum negre de les xemeneies cobria les

parets d'imatges atroces i el cel d'una capa espessa de tenebres que prenien la forma de teranyines gegants, formant una presó insalvable per qui volia fugir.

Fets com el vent bufant fora mida, emetent un senyal d'alarma en passar entremig de les teules de la torre del campanar i la possible presència del diable a la localitat, s'havien fet mundialment famosos. Hom esperava poder participar de l'horror sublim que afirmaven haver patit els veïns que havien sobreviscut a l'experiència i veure les escenes apocalíptiques que quedaven arreu després de patir l'anomenada “nit del pànic”.

Abandonaven el poble decebut; ni tan sols compraven el típic imant de nevera per recordar el seu pas per Pratdemort. El nom deia bastant del que s'hi coïa.

Potser l'any següent tornarien, intrigats com quedaven per saber què passava quan el vent avisava xiulant de la malastrugança i l'infortuni que no trigaria a venir.

A casa, la família en parlava poc del fenomen, sens dubte per no accentuar el pànic que surava en l'ambient.

El papa i la mama i els meus germans més grans, creien que, si no es tocava el tema, a nosaltres no ens afectaria mai. Jo pensava el mateix; és per això que, quan algun dels hiverns passats, els meus companys venien a l'escola amb una cara d'esfereïment difícil de descriure o fins i tot hi havia algun nen que ja no apareixia mai més, jo girava cua i no volia participar dels comentaris que feien professors i alumnes.

Ens havíem plantat a mitjan novembre sense donar-nos-en compte. El fred feia dies que havia començat a deixar-se notar de valent i els fogars s'encenien irremeiablement dia i nit. Glaçava i les caramelles de gel penjaven de totes les teulades. Hom deia que aquell hivern seria el més cru del segle i que, de segur, el recordaríem durant molts anys. I així va ser.

Ni les flassades que ens posava la mare a sobre del llit, ni la llar de foc que no deixàvem que s'apagués mai, compensaven la gelor que regnava a qualsevol hora del dia, eclipsant un sol esmorteït que tampoc s'atrevia a brillar amb la força que li corresponia. No era normal. Hi havia alguna cosa fúnebre, estranya, que feia que tothom estigués pendent a més no poder del fum de les

xemeneies, del vent i del campanar.

Quan ens vàrem llevar el dia que jo complia tretze anys, un primer de desembre de l'any 1975, totes les muntanyes més altes, els turons més propers i la vall, estaven coberts d'un bon gruix de neu.

Vaig sentir el pare i la mare que parlaven en veu baixa exclamant-se de la temperatura que marcava el termòmetre. Feia una gelabror de mil dimonis. Miraven atemorits el cel i les muntanyes, com volen trobar explicació a uns esdeveniments que jo, massa jovenet, encara no entenia. Malgrat que ningú les feia sonar, les campanes no paraven d'emetre uns drings diabòlics, similars als projectils que porten la mort; queia un plugim quasi imperceptible que feia pudor de sofre i el vent del nord havia començat a córrer violentament, formant davant del nostre mas uns remolins impressionants amb petits objectes i fullaraca que havia aconseguit arrabassar de qualsevol lloc. El fum de les xemeneies s'anava estenent perillosament. La gent gran coneixia molt bé les conseqüències d'aquella manifestació malèfica. S'atansava la nit del pànic.

La mama no ens va deixar anar a escola. De fet, volia que no ens moguéssim de dins de casa. No sabíem exactament què passava, si bé la mateixa por feia que no goséssim preguntar. El més petit soroll sense identificar ens deixava esbalaïts. Ens feia basarda pujar tots sols a les golfes per anar a buscar alguna cosa que s'havia de menester per acabar de fer el dinar.

El pare anava contínuament d'una banda a l'altra controlant si tot el bestiar estava aixoplugat als estables, a les corts o al graner. Va blocar amb fustes i uns claus enormes els punts d'entrada d'aire tant a l'estable on teníem les vaques, com el del costat mateix on guardàvem als vespres les ovelles i unes quantes cabres. La cort dels porcs semblava un búnquer. Va amarrar el cavall i el parell de rucs en una de les parets d'una balma allunyada de casa, que semblava segura per passar-hi un parell de nits.

Va instal·lar en un racó del menjador els nius de les gallines que estaven incubant.

No va poder fer res per protegir les plantes del jardí ni l'hort, ni tampoc els arbres fruiters.

Tots vàrem ajudar a tapar la xemeneia, la gatera, les finestres de tot el mas i qualsevol porta que donés accés a dins de casa. No podíem tancar hermèticament la part de dalt de tot, les golfes,

però el pare va clavar unes fustes per tota la banda que donava directament a l'exterior. Volia que quedessin resguardades, fos el que fos el que passés els dies vinents. Aparentment, no es veia cap escletxa per on pogués colar-se el vent, que va començar a xiular de nou, encara amb més força, quan es va anar fent fosc. El so de les campanes de l'església no parava d'avisar-nos, de tenir-nos en alerta permanent. El xiulet de les teules s'assimilava a la música d'una dansa macabra.

Cap a mitjanit, el brogit era eixordador. Semblava que, d'un moment a l'altre, sortirien volant totes les teules de la teulada de casa i sobretot les de l'església i les de la torre que conté les campanes. Ningú va aclucar l'ull fins que va començar a clarejar i el vent va anar minvant.

Vàrem romandre tot el dia tancats, fent deures de l'escola, asseguts al voltant de la taula del menjador. Ningú tenia massa ganes de moure's. Els dos gats jeien als nostres peus i el gos, en Brutus, enrotllat sobre si mateix en el jaç que li havia fet la mare amb coixins i roba vella, mirava al seu voltant amb un esguard esporuguit. Tots junts ens sentíem més emparats.

I va tornar a fer-se fosc. El que durant el dia era només una brisa, va anar esdevenint un vent de fúria descomunal. Malgrat la distància, podíem sentir clarament com el bestiar, intranquil i nerviós, anava d'un cantó a l'altra dels seus habitatges. Els animals tenen un sentit especial per detectar la proximitat del perill. El pare controlava contínuament els fermalls de portes i finestres mentre remugava lletanies sense parar. La mare mirava d'apaivagar l'estat d'excitació que ens anava calant a tots fins al moll de l'os.

De sobte, se'n va anar la llum. No vàrem aconseguir posar en marxa el generador quasi nou que teníem al soterrani. S'havia espatllat espontàniament. Era com si tots els astres s'haguessin posat d'acord per tenir-nos a les fosques.

No varen passar ni cinc minuts que, de forma paral·lela a l'absència d'electricitat, uns crits i uns cops a la porta suplicaven que obríssim. Eren crits demanant auxili d'algú que, de tan horroritzat, tenia dificultats per respirar. Una veu ronca pregava, suplicava insistentment que obríssim i el deixéssim entrar. Insistia que venia de lluny i estava terroritzat pel vent que li impedia avançar i continuar el seu camí. Amb prou feines havia assolit la nostra masia i necessitava que l'ajudéssim.

No parava de colpejar la porta amb una força extrema; va haver-hi un moment que va semblar que la faria caure, que cediria, si bé, sortosament, va romandre dreta i ben ancorada al seu lloc. Les portes massisses, velles, són invulnerables.

Pensàvem que era algú que volia entrar per escapar d'aquell xiulet pertorbador que no parava ni un sol instant de rugir, però el pare es va mantenir ferm, sense donar-li resposta i amb la porta tancada i barrada amb pany i forrellat.

Vàrem continuar sentint batzacs arreu del mas, cruiximents i estellaments. Els cops varen perllongar-se durant hores i hores i solament van perdre intensitat cap a la matinada. Als darrers moments, un silenci sepulcral va envair tot el nostre entorn. El bestiar havia deixat de grinyolar. Només se sentien rascades a la fusta i a les parets frontals del mas i alguna queixa difusa d'algun èquid.

Aquella nit, per raons òbvies, tampoc va dormir ningú. L'horror s'havia apoderat de tots nosaltres i preferíem estar junts, al costat del pare i la mare, que anaven encenent espelmes perquè ens poguéssim anar veient les cares i d'aquesta manera aquietar el terror que ens tenia tenallats.

Quan va començar a clarejar el dia i el vent va anar bufant amb menys intensitat, el pare va pujar a les golfes amb el Brutus. Anava armat amb una escopeta de caça carregada amb balins; una arma vella, quasi de museu, que sempre tenia a l'abast per espantar les guineus o altres depredadors que ens visitaven tot sovint. Res havia quedat dempeus. El sostre s'havia esfondrat, però la porta que connectava amb la resta de l'habitatge no havia cedit a l'embat. Ni una sola de les fustes de protecció havia aguantat l'investida del vent o del que fos que ho havia assolat tot. Tot el terra de les golfes estava cobert de fulles, branques i troncs dels arbres de la finca. El vent se'ls havia endut de soca-rel. No quedava dret cap dels fruiters que havia plantat l'avi quan va comprar l'explotació. Brossa i rostolls de tota mena impedièren atansar-se fins a la barana, que també estava destruïda.

El gos va baixar l'escala com un llamp de tan acovardit com estava per l'escenari que havia vist. En pocs segons ja el vàrem veure arraulit al costat de la mare. El nom, Brutus, no li feia justícia.

Al pare li espurnejaven els ulls quan va tornar a la cuina per alertar la família de com havien quedat les golfes i els conreus que es veien des d'allà dalt. Quasi no podia contenir les llàgrimes en relatar el lamentable estat en què es veien els camps i a la vegada la destrucció de la part que havia vist de la masia quasi mil·lenària que havia heretat de la família. Els meus germans grans corregueren a donar-li suport quan va tornar a pujar l'escala per anar al pis on teníem les habitacions. A primer cop d'ull, semblava que tot estava prou bé, però en obrir els porticons de fusta de les finestres, vàrem descobrir que estaven plens de queixalades i tots els vidres trencats, fets miques.

El paisatge era dantesc. Ovelles, porcs, vaques i el cavall, tots, estesos a terra morts, esbudellats. Un dels rucs encara era viu, malgrat que també l'havien esventrat. Jeia a terra, bramant de dolor. L'olor de la sang vessada surava en un ambient ple de mort i destrossa.

Escampats per qualsevol lloc s'hi veien ossos de tota mena i crestes de gall i gallina. Les oques i els ànecs, decapitats, estesos enmig del jardí on teníem el planter de les herbes aromàtiques. Feia feredat.

A la planta baixa la mare va decidir destapar la xemeneia. Una pluja de plomes i potes d'au, llana d'ovella, peülles de porc i sutge barrejat amb sang va omplir cuina i menjador en un tres i no res. No donàvem l'abast a anar retirant del mig tota aquella exposició de mortaldat.

I ara tocava obrir la porta. A la nit el pare s'havia negat a donar auxili a algú que ho demanava desesperadament. No va voler socórrer a qui va estar picant durant hores. No sabíem què ens trobaríem a fora.

La porta havia resistit l'embranchida, però estava completament feta malbé. Marques d'esgarrapades, mossegades i urpades havien deixat bretxes i forats. Els marcs que l'aguantaven estaven desarrelats, esquinçats i plens d'estelles. Els danys eren irreparables. No es veia ni una ànima pels voltants. Fos qui fos qui havia estat trucant a la nit, havia marxat.

El turonet allargassat que delimitava les nostres terres de conreu anava rebent de mica en mica els raigs lluminosos del sol d'un nou dia. Una figura estranya s'allunyava lentament amb passes titubejants. Anava sola i es veia cansada. Cada dos per tres perdia l'equilibri i el recuperava

encorbada, amb el capcot. Anava vestida amb una capa enorme de color negre que s'enrotllava al voltant del cos, un cos que s'intuïa prim, però esvelt. La neu es fonia a l'instant al contacte amb els seus peus. De sobte es va girar i amb una sola llambregada el cel va quedar cobert de núvols grisos i espessos. Els ocells varen parar de piular i quasi hauríem pogut afirmar que el món es va aturar. El centelleig dels seus ulls malignes, d'un vermell rabiós, va traspasar la distància i ens va cegar per uns moments.

Les xemeneies de les cases properes havien començat a fumejar per a mitigar el fred de la matinada. Tant era la llenya que cremessin, el fum que en sortia era espès, de color vermell com la sang i anava estenent-se per sobre els camins que conduïen a casa nostra.

No vàrem esbrinar mai qui va trucar, ni qui era el personatge que caminava lentament allunyant-se de casa, ara bé, tot i el temps passat, encara em tremolen les cames quan hi penso i continuo creient que era un ésser sobrenatural, de violència extrema.

Aquell any vàrem ser nosaltres els que vàrem patir la ira d'aquella força estranya. Ningú li havia vist mai la cara, però els més vells deien que era el diable que venia per endur-se un veí, triat a l'atzar, jove o vell, per satisfer les seves ganes de matar un humà. Quan no n'atrapava cap, entrava en un estat de frustració i bogeria que el portava a malmetre tot el que tenia davant.

No sabíem si tornaria a visitar-nos i si ho feia, quant trigaria.

Era gairebé segur que el pròxim estiu els turistes envairien de nou el poble, Pratedmort, i el nostre mas estaria en la llista dels punts d'interès a ser visitat. També era presumible que el xicot més eixerit de la zona, el fill de l'emprenedor que havia muntat una granja d'estruços a peu de carretera, no massa lluny de casa, s'afanyaria a preparar un motlle basat en l'estat en què havia quedat la nostra granja, per fer-ne imants de nevera.

La meva família va abandonar-ho tot, incapços com ens veiem tots plegats de refer el que havia estat arrasat. Era la ruïna i la companyia d'assegurances no va voler estar al cas. Vàrem haver de començar de nou en un altre lloc.

De tota manera, el pas del temps m'ha fet valorar la situació d'una altra manera. Continuo sentint un

gran respecte pel misteri dels fenòmens paranormals inexplicables i penso sovint en la nit de pànic que vàrem viure a casa i crec que, al capdavant, el diable no és tan dolent com sembla. De fet, almenys a Pratedmort, sempre avisa de la seva visita amb el xiulet que fa el vent en passar entremig de les teules del campanar.

PSEUDÒNIM: IKIGAI

CATEGORIA: ADULT